

Съгласно рапорта ми, произведени бѣха съ приказъ по дружината за добро поведение, знание на службата и храбростъ оказани въ битката при Стара Загора въ унтеръ-офицерско звание: П. Миленковъ, Д. Нейко, Ив. Златановъ, И. Койша, Ил. Драгановъ, К. Желѣзковъ и Василъ Мицовъ.

Съ поправяние на врѣмето и извѣстието за приближение на противника, отлѣчившитѣ се опълченци започнаха да се връщатъ въ ротитѣ си. Мнозина отъ тѣхъ се връщаха облѣчени съ антерии, абички, панталони и др. т. и всички, въобще, бѣха поспрѣтнати.

— Къдѣ се губихте и какъ посмѣяхте да напустите ротитѣ си? се нахвърлиха на тѣхъ нѣкои отъ офицеритѣ. Знаете ли, че въ военно врѣме, за напуцание ротитѣ си, виновнитѣ се наказватъ съ смъртъ?!!

— Ваше благородие, азъ бѣхъ боленъ, казваше единъ.

— Нѣмахъ шинелъ и обуца, казваше другъ.

— Освѣнъ гимнастическа риза и бѣли панталони и опинци безъ навушта, други дрѣхи нѣмахъ, казваше третий

Офицеритѣ твърдѣ добръ знаяха това. Князь Вяземский не веднѣжъ бѣше обикалялъ опълченцитѣ въ палаткитѣ имъ и виждаше тѣхното съвсѣмъ не завидно положение. Той, твърдѣ често, имъ купуваше, за своя смѣтка, ракия, но опълченцитѣ не обичаха твърдѣ руския спиртъ.

— Сърдцето ми се кжса, като глѣдамъ тѣзи нещасници голи и боси, казваше Княза на окръжавшитѣ го офицери.

За туй, именно, началството не бѣше вискателно къмъ отлѣчившитѣ се и се правяше, че не забѣлѣзва отлѣчкитѣ.

Редоветѣ на ротитѣ се попълниха. Тукъ се явяваха мнозина съ лежки наранявания и контузии, получени въ битката при Стара Загора, които до сега се бѣха скитали по селата. Но при все това, между опълченцитѣ се забѣлѣзваше едно тѣпо равнодушие къмъ всичко. Причината на това равнодушие бѣ неудовлетворителното продоволствие, а особенно, — обмунди-